

стоянно го прѣслѣдовалъ; но кроткій Давидъ всякога почи-
талъ Саула за помазанника Божій и царя свой.

Веднажъ Саулъ, съ три тысящи избраны воины, излѣ-
зълъ да трѣси Давида. Той ся расположилъ въ станъ на едно
высоко мѣсто. Давидъ узналъ това и отишълъ нощемъ тайно
въ стана Сауловъ, съ Авессъ, който былъ единъ отъ най-
вѣрны-тъ му воины. Авениръ, полководеца-тъ Сауловъ, и
всичкы-тъ му воины были заспали сънь дълбокъ. Давидъ съ
Авессъ дошли безпрѣпятственно до царскыя чадъръ; тѣло-
хранители-тъ Сауловы спали, и самъ царя-тъ спалъ крѣпко.
Копіе-то му было побито въ земѣж-тж, при возглавіе-то му;
тукъ стоялъ и ссѣдъ за водж.

„Богъ прѣдава въ ржцѣ-тъ ни нашія врагъ“, казалъ
Авесса. „Азъ щж го понижж съ негово-то собственно
копіе“. „Нѣ!“ прѣкжснжлъ му думж-тж Давидъ, „не смѣй да
вдигаешь ржжж на помазанника Божія! вземи копіе-то му и
водоносныя ссѣдъ и да излѣземъ оттука“. Взели копіе-то и
ссѣда и излѣзли изъ стана, безъ да гы усѣятъ.

Давидъ ся воскачилъ на еднж высокж скалж, която ле-
жала на сръща, и извикалъ велегласно: „Авенире, отговори
ми ся!“—Авениръ ся откликнжлъ: „кой си ты?—Давидъ ка-
залъ: „ты ли си онзи вѣрный, храбрый воинъ, комуто подо-
бенъ нѣма во всякий Израиль? Така ли пазишь ты царя си?
Погледни, ето ссѣда-тъ и копіе-то му, които бѣхж при воз-
главіе-то му.“ Тогава Саулъ извикалъ: „Давиде, чадо мое,
твой ли е тойзи гласъ?“—„Тжй, господарю, това сжмъ азъ,
рабъ твой,“ отговорилъ Давидъ. „Зачто мя гонишь, госпо-
дарю? Что сжмъ направилъ? Нарушалъ ли сжмъ нѣкога
твой-тъ повелѣнія? Зачто искашь прѣдъ лице-то Божіе да
пролещь крѣвь невиннж? Саулъ казалъ: „азъ сыгрѣшихъ.
Вѣрни ся при мене, чадо мое. За това, гдѣ-то си поща-
дилъ живота ми, когато сжмъ былъ въ ржцѣ-тъ ти, азъ нѣма
да ти сторжъ никакво зло.“

Давидъ казалъ: „Виждь, ето копіе-то и сосуда-тъ ти.